

[Yvonne Herlov Andersen]

Det, ministeren ønsker, er, at Danmarks Radio ligesom de øvrige områder skal holde sig inden for de 4 pct.

I loven står der, at afgifterne fastsættes i henhold til lov om radio- og fjernsynsvirksomhed af ministeren for kulturelle anliggender efter indstilling fra radiatorådet og med tilslutning fra finansudvalget. Når der står sådan, så må der også være mulighed for andet og mere end blot at acceptere radiatorådets indstilling. Der er ingen rimelighed i, at Danmarks Radio skal indtage en særstilling og forøge sine aktiviteter i en sådan grad, som indstillingen fra radiatorådet giver udtryk for, specielt set i lyset af, at licensbetalerne har vist den økonomiske tilbageholdenhed, som ministeren har bedt finansudvalget om at følge op ved at vedtage aktstykket.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Det er en lidt mærkelig debat, synes jeg. Det er lidt underligt, at vi er blevet sat i den situation, at folketinget skal debattere radio- og fjernsynsafgifterne. Det hænger jo sammen med, at vi har en minister, som ikke mener, at hun vil følge den indstilling, der ligger fra et flertal i radiatorådet. Begrundelsen for at afvise den fra ministerens side er meget besynderlig: man taler om de 4 pct., som det øvrige samfund skal holde sig inden for. Ja men, det passer for det første ikke. Der var tale om 4 pct. udstykket som en ramme for nogle overenskomstforhandlinger, rammer, som i øvrigt ikke blev holdt.

Vedrørende Danmarks Radio er der ydermere det at tilføje, at dér er der også tale om lønfastsættelse. De er ikke på plads endnu, men de vil blive holdt inden for de samme rammer. Derudover er der tale om, at man skal opsuge og dække ind nogle forøgede driftsomkostninger, altså både løn- og pristigninger. Vil man sammenligne Danmarks Radio med en anden institution, så skulle man sammenligne radiovirksomheden med en privat virksomhed, der får både lønomskostninger, skal vi sige på ca. 4 pct., og andre omkostninger. Så vil man ende på 6-7 pct., og så nærmer man sig jo det, der var udgangspunktet for debatten i hvert fald i radiatorådet.

Sammenligning duer ikke til noget, kun til offentlig polemik, som skal antyde, at nogle i radioen er i færd med at påføre de stakkels

lyttere og seere en ublu betaling helt i strid med, hvad der i øvrigt foregår i samfundet. Det er usandt. Det er endda grov virkelighedsfordrejning, når man fremstiller sagen på den måde. Jeg havde forventet, at kulturministeren ville have afholdt sig fra det.

Hvis man nægter at godkende – hvad man kan – den indstilling, der foreligger fra et flertal i radiatorådet, om en licensforhøjelse på 5,1 pct., så er det ikke bare, fordi man udnytter sin ret til at være medbestemmende om økonomien i Danmarks Radio. Nej, så griber man ind i Danmarks Radios programpolitik, så griber man ind over den i radioloven helt klart formulerede ret for radiatorådet til at bestemme programpolitikken.

Det er nok til syvende og sidst også det, man vil gribe ind over for. De, som er utilfreds med den af radiatorådet fastsatte licens, har nemlig også argumenteret imod programpolitikken og er kommet i mindretal. Nu skulle folketinget altså hjælpe dette mindretal ved at omgøre radiatorådets flertal. Vi siger nej. Vi siger, det vil være at anfægte de intentioner, der ligger bag ved radioloven, som den er formuleret, ikke mindst de ændringer, der blev gennemført i 1973. Hvorfor i alverden skulle man dengang gennemføre en øget frigørelse af Danmarks Radio? Hvorfor skulle man tage radiospredningsfonden ud af finansloven? Indtil da var radiospredningsfonden en § 2-virksomhed. Fordi man ønskede en klarere selvstændighed for radioen. Måske kunne jeg sige: fordi man ønskede en vis privatisering. O.k. Det er måske ikke helt det, man spekulerer på i dag, når man taler om privatisering. Men det, man i hvert fald gør fra den nuværende regerings side, er, at man trækker ind til sig, lægger beslag på, vil bestemme over en institution, som man tidligere har talt for skulle frigøres mere fra statsmagten.

Derfor kommer jeg til den konklusion, at det, man vil med sit krav, mere er, at man vil til at bestemme også over programaktiviteterne.

Hvis man gennemgår radiatorådets materiale, som er baggrunden for beslutningen om 5,1 pct.s licensstigning, vil man se, at der er tale om en meget kraftig beskæring af aktiviteter. Man vil se, at der er tale om meget klare rationaliseringsbestræbelser, og man kan påvise gevinster. Jeg tør da godt sige her, at man kan navnlig påvise gevinster og resulta-